

Befolkning lever under, og saa ser et Forslag af den Art ligge paa Tingets Bord, fremsat af Indenrigsministeren og formentlig vedtaget af en Kreds af Rigsdagsmedlemmer, som ikke savner Boliger, men som bor i store Boliger, i store gode Gaarde, lever paa Livets Lysside, saa kommer Harmen op i en, saa fristes man til at knytte Næven og slaa i Bordet og spørge: Kan dog den danske Rigsdag være med til at vedtage noget saadant? Der er her i Hovedstaden 3 680 Familier, som den 1. Oktober levede under slige frygtelige og ulykkelige Vilkaar. Der er maaske dem, som vil sige: Ja, men naar det ikke drejer sig om flere, 3 680 Familier er dog ikke alt, maatte der vel kunne ofres nogle Millioner, maatte der vel kunne gøres et Indgreb af Samfundet for at bringe den ulykkelige Tilstand til Ophør. Ja, hvis det ikke var andet, kunde der maaske gøres noget for det, men der er jo meget mere. Den 1. Januar 1922 var der i Hovedstaden 21 271 Lejligheder med mere end 2 Personer pr. Værelse, 1997 Lejligheder med mere end 4 Personer pr. Værelse samt 4 667 Familier indlogerede hos andre Familier. Ja, naar man ser disse Tal, forfærdes man over, at der er Mennesker, som har Dristighed til at sende Rigsdagen Pjecer med Titelen Kunstig Bolignød, hvori der fortælles, at Aarsagen til Bolignøden er ikke det, at der mangler Lejligheder, nej, det er, fordi de stærkt stigende Lønninger under Krigen bevirkede, at Begæret efter selvstændige Lejligheder blev større, bevirkede, at hvor der før havde boet Mand og Hustru og 2 halv- eller helvoksne Børn i en Lejlighed, delte denne Familie sig, Børnene vilde ikke længere være hjemme under Tvang, under Kontrol af Mor og Far, nu tjente de gode Penge, nu vilde de have selvstændig Lejlighed. Saaledes fortælles det paa det taalmodige Papir, at dette intet har med Virkeligheden at gøre. Det fortælles, medens Tusinder og atter Tusinder af Familier bor i stærkt overbefolkede Lejligheder med over 4 Personer pr. Værelse. Hvis Boligstandarden fra 1916, som i Sandhed ikke var for høj, skulde gennemføres i dette Øjeblik, vilde der være Brug for 12 091 Værelser, med andre Ord 4 800 nye 2 og 3 Værelsers Lejligheder, og hvis vi skulde tilbage til de Forhold, som normalt hersker i en By som København, at der skulde staa 2 500 à 3 000 Lejligheder ledige, for at man kunde skifte, for at Reparationer kunde blive foretaget, saa skulde vi i Storkøbenhavn have andre 4 000 Lejligheder. Det vil med andre Ord sige, at Københavns og Frederiksberg Kom-

muner i dette Øjeblik mangler ca. 8 000 Lejligheder for at kunne tilfredsstille Behovet paa en nogenlunde sømmelig og anstændig Maade.

Ja, ærede Forsamling, saaledes er de virkelige Forhold, saaledes er Situationen; ikke desto mindre kommer Indenrigsministeren med et Forslag, gaaende ud paa at ophæve Boligloven fra 1. Maj 1925 for det øvrige Land og fra 1926 for Københavns Kommuner. Det Parti, jeg har den Ære at staa som Repræsentant for her, kan og vil ikke være med til at lægge Navn og Stemmer til denne Handling. Vi protesterer mod dette Lovforslag, men vi staaer jo i denne Sag, som vi har staaet i saa mangen anden, overfor en Tvangssituation, hvor vi ikke i Øjeblikket magter at gennemføre noget andet end det, der kræves gennemført af de to allierede Regeringspartier. Men det skal erkendes: de to ærede Partier er flittige, de sliber Vaabnene, de gør det hurtigt, og de kommer og overrækker dem til os den ene Gang efter den anden. Fremsettelsen af den Slags Forslag og ikke mindst dette vil sikkert medvirke til, at det skrøbelige tilsyneladende Flertal, som Regeringen sidder paa, hurtigst muligt vil forsvinde, saaledes at den store Befolkning faar sine Interesser varetaget paa en bedre Maade end den, hvorpaa de varetages af det nuværende Regeringsflertal.

Jeg kan ikke tilsige mit Partis Støtte til dette Lovforslag, som vil bringe saa megen Sorg og Ulykke over store Dele af Befolkningen. Mit Parti vil derfor ved tredie Behandling afholde sig fra at stemme.

J. Chr. Møller: Boligloven er sikkert en af de Love, der er kritiseret mest, dels paa Møder, dels i Pressen og naturligvis ikke mindst i Rigsdagen. Vi hørte jo, at de to ærede foregaaende Talere ikke var saa ganske enige i deres Opfattelse af Boligloven, og Kritikken føres stadig ud fra to ganske modsatte Anskuelse, idet Lejerne helst vil have Boligloven fortsat, saaledes at der stadig fratages Ejerne en Del af deres Ejendomsret, medens omvendt Ejerne ønsker Boligloven hævet for derved at komme ind i normale Forhold. Paa det Tidspunkt, da vi fik Boligloven, var den sikkert nødvendig, men det var en Undtagelseslov, en af de midlertidige Love, som man den Gang ikke ventede eller haabede skulde faa en alt for lang Levetid. Medens saa at sige alle de andre midlertidige Love heldigvis nu er forsvundet, har vi endnu Boligloven. Derfor mener jeg, at det bedste ved dette Lovforslag er, at det er en ren og